

пред административния орган е започнало по заявлението на Тигран Согомоян от 9.06.2011 год. с искане за разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в страната, на основание чл. 25, ал. 1, т. 12 от ЗЧРБ. Представени са изискуемите се от специалния закон и правилника за неговото приложение документи. С оспорения отказ № ХМ-13289 от 28.12.2011 год. директорът на Дирекция "Миграция" е приел, че не са изпълнени условията на чл. 25, ал. 1, т. 12 от ЗЧРБ, тъй като Согомоян е гражданин на Армения. Органът се е обосновал с писмо №В-10019 от 6.12.2011 г. на посолството на Република Армения, в което е посочено, че съгласно чл. 10, ал. 3 от Закона за гражданството на Република Армения живеещите извън Армения граждани на бившия СССР от арменски произход, които не са получили гражданство от друга държава, се явяват граждани на Република Армения. По делото е безспорно установено, че Тигран Согомоян не е регистриран и не се отчита в регистрите на населението на Р Армения, както и че същият не притежава арменски паспорт.

Първоинстанционният съд е направил точен анализ на приложимата разпоредба на чл. 25, ал. 1, т. 12 от ЗЧРБ. Въз основа на данните по делото и съобразявайки Закона за гражданството на Република Армения е извел заключението, че чужденецът е арменски гражданин по произход. За да отмени оспорения отказ, съдът е приел, че същият е незаконосъобразен поради постановяването му в нарушение на административнопроцесуалните правила, материалния закон и в противоречие с целта на закона. Обосновал е извод, че при постановяване на отказа административният орган не е изложил никакви мотиви във връзка с продължителността на пребиваването на Согомоян в страната, установените връзки, положение в обществото, връзки със семейството му, което е нарушение на чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК. Посочил е също, че издателят на акта не е съобразил чл. 8, ал. 3 от КЗПЧОС.

Решението е правилно.

Наред с изложеното следва да се посочи, че в закона няма изрична разпоредба, която да задължава органа при постановяване на акта да съобрази обстоятелства, свързани с горепосочените обстоятелства.. Но съдът, при преценка на законосъобразността на акта е длъжен, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК да прецени законосъобразността му с оглед на действащото право. Към този момент България е страна по КЗПЧОС. Същата е ратифицирана, обнародвана и по силата на чл. 5, ал. 4 от КРБ има предимство пред вътрешното право, което ѝ противоречи. Съгласно чл. 8 от Конвенцията всеки има право на неприкосновеност на семейния си живот. Изключението е допустимо само, когато е предвидено в закон, необходимо е в едно демократично общество и преследва визираната в нормата цел. Както правилно е прието в обжалваното решение, органът не е обсъдил въздействието, което постановеният акт би имал върху семейния живот на заявителя. Това нарушение на материалния закон е достатъчно основание за отмяна на административния акт.

Конвенцията е в сила за страната ни от 07.09.1992 г., поради което и с оглед на разпоредбата на чл. 5, ал. 4 от КРБ нейните норми имат предимство пред

норми на вътрешното право, които им противоречат. Органът е длъжен да извърши преценка и от гледна точка на посочените нормативни актове. По преписката са събрани относими доказателства в тази насока, които не са обсъдени като релевантни факти, свързани със зачитането на личния и семеен живот на адресата, с продължителността на престоя в страната, с връзката с държавата по произход и други. Органът не действа в условията на обвързана компетентност, както твърди касатора, защото е длъжен да извърши съвкупна преценка на множество факти, които в своята цялост могат да обосноват пропорционалността и съразмерността на конкретната мярка. Това, само по себе си прави оспорената заповед незаконосъобразна. Първоинстанционният съд е направил правилен и обоснован извод за несъразмерност на наложената мярка и съответно за незаконосъобразност на заповедта.

В тази връзка следва да се допълни, че задължението за отчитане на посочените конкретни обстоятелства при издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване (постоянно по смисъла на Директивата) са визираны и в т. 6 от Преамбюла на Директива 2003/ 109/ ЕО. Съгласно цитираната новела, основен критерий за получаване на статут на постоянно пребиваващ следва да бъде продължителността на пребиваването в държавата-членка; то да е легално и непрекъснато, за да свидетелства за трайно привързване на лицето с тази страна, като се препоръчва и въвеждането на административна гъвкавост при конкретните случаи. Предвид изложеното, обжалваното решение като правилно следва да се остави в сила. При постановяване на съдебния акт обаче, първоинстанционният съд не е съобразил разпоредбата на чл. 173, ал. 2 във вр. с чл. 228 от АПК. Поради това следва да бъде постановено връщане на административната преписка на компетентния орган за ново произнасяне по подаденото от Тигран Согомонян заявление. Воден от горното, Върховният административен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2327 от 27.04.2012 год., постановено по адм.д. № 1347/ 2012 год. по описа на Административен съд - София град.
ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция "Миграция" за ново произнасяне.
Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Таня Вачева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Иван Раденков**

/п/ Соня Янкулова

Т.В.
